Вже не по першій п'ємо отсе чарці;
Так ізгадаймо про дещо ми, братця,
Щоб воно з нами шуміло, гуло
І гуркотіло, стогнало, ревло!

В чорних хмарах, чорних хмарах
З небом місяць і зірки;
Червоніють в чорних хмарах,
Грають, грають блискавки.

Гряк — і далеко загуркотіло!
Вітер схватився — і загуло!
В лузі, в діброві загомоніло;
Море повтало і заревло!

Тріскотня в борах, бо в сосни вітер і грім стріляє;
Галас! Грім і вітер землю й море б'є, карає!

Вже не по першій п'ємо отсе чарці;
Так ізгадаймо про дещо ми, братця,
Щоб воно з нами шуміло, гуло
І гуркотіло, стогнало, ревло!

В село, на криші хат, в солому,
Чи од землі, чи то од грому,
Прожорливий лихий огонь проийшов;
На кришу з криші він, червоний, йшов,
Як од овечки до овечки вовк...
Хто спершу і кричав, далі змовк:
Пожар гарцював по селу дуже шумно;
Стояли, дивилися люди... аж сумно!..
Земля стугоніла, огонь гуготів, і стогнало село:
Дим, вітер й огонь там боролись, тріщало, ревло!

Вже не по першій п'ємо отсе чарці;
Так ізгадаймо про дещо ми, братця,
Щоб воно з нами шуміло, гуло
І гуркотіло, стогнало, ревло!

Текла червоная ріка,
Як лях ішов на козака;
За ним, під ним, над ним
Вогонь, і кров, і дим!
Шаблі бряжчали,
Списи тріщали!
Трощили кістки копитами,
Мостили містки головками.
Скакали на вороному коні,
Стогнали долі в червоній крові ...
І ручниці, і лук — пук, пук, пук, пук!
І то ворог, то кінь — геп, гуп, геп, гуп!

Вже не по першій п'ємо отсе чарці;
Так ізгадаймо про дещо ми, братця,
Щоб воно з нами шуміло, гуло
І гуркотіло, стогнало, ревло!

Ні! крик то ще не крик, який учує ухо
І до якого мир привик.
Ото страшніший крик, як тихо-глухо
Замовк язик, бо в серці крик...
І мовчки, тихо-тихо
На мир находить лихо.
Як потухне сонце, крик такий по миру гряне,
І проснеться, і з могил, що спало в них, повстане...

Отже, й невесело, як то й не шумно...
Слухайте, братця, як тихо і сумно...

Бов!.. То мертвому бовкнуло в дзвін...
В церкву ходімо, богові вдармо поклін!